

villet lægge, at vi ikke mere skulde ønske Toldforanstaltninger gennemført eller i hvert Fald havde opgivet Haabet derom. Man har ment, at der paa Mødet skulde være foregaaet Begivenheder, som havde gjort, at man nu tog en saadan ændret Stilling. Jeg kan sige, at der hverken paa Mødet eller udenfor har fundet Begivenheder Sted, der har kunnet medføre, at vi skulde tage nogen ændret Stilling. Det har aldrig været saaledes, at Guldtold, denne bestemte Form for Toldforhøjelser, skulde være det, vi fremfor noget andet maatte ønske; vi er lige saa gerne gaaet med til en anden à jour-Føring af vore Toldsatser, og vi har villet gaa med til Forhøjelse af enkelte Toldsatser, vi har villet gaa med til midlertidig Valutaafgift, hvis man hellere ønsker dette Navn. Og naar den højtærede Statsminister i sin Forelæggelsestale udtalte, at der ikke i Landstinget er stillet Ændringsforslag, er det jo ikke ganske rigtigt; under Forhandlingerne her i Salen for kort Tid siden blev det netop betonet, at der fra konservativ Side var stillet Ændringsforslag, gaaende ud paa at skaffe Muligheder for at gennemføre saadanne Valutaafgifter.

Naar vi fremsatte Lovforslaget om Guldtold, var det, som jeg før sagde, ikke Udtryk for vore specielle Ønsker; det var en Imødekommenhed overfor de Partier, der i Princippet er Modstandere af Toldforhøjelser, naar vi fra vor Side sagde: Vi kan tage disse midlertidige Toldforhøjelser paa en saadan Maade, at de automatisk falder bort igen, naar Valutaspørgsmaalet er bragt til en endelig Løsning. Det, vi maa ønske, er kun Toldforanstaltninger, der er tilstrækkelige til at bringe Orden i vor Handelsbalance og derved skaffe Mulighed for en holdbar Valutaordning.

Hvis man paa det Tidspunkt, da vi fremsatte Lovforslaget om Guldtold, var gaaet med til en Gennemførelse deraf, havde man ikke behøvet at have Vanskeligheder ved at skaffe disse 40 Mill. Kr., som ønskes tilbagebetalt, saa vilde disse Penge i alt væsentligt i alt Fald have været til Stede i Dag, uden at den danske Befolkning havde mærket noget dertil. Det ærede Medlem Hr. Trier ler, jeg kan maaske bede det ærede Medlem, naar han igen kommer her op paa Talerstolen, sige mig, om han har mærket eller kan skaffe nogen anden frem, der har mærket den gavnlige Virkning af den af den nuværende Finansminister for nogle Maaneder siden gennemførte Ophævelse af den saakaldte Svesketold. Jeg tror, det vil blive overordentlig vanskeligt at skaffe

nogle, der vil kunne sige, at de har mærket de gavnlige Følger deraf. Og naar man f. Eks. taler om Kaffetold og synes, det er saa forfærdeligt, at vi fra konservativ Side ved vort Forslag vilde gaa med til en Forhøjelse af Kaffetolden paa 5 Ø. pr. Halvkilo, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at siden den Tid har Forbrugerne maattet tage en Forhøjelse, der er langt betydeligere, idet Kaffeprisen i dette Tidsrum er steget med fra 10 til 20 Gange dette Beløb.

Den højtærede Statsminister udtalte ved Fremsættelsen, at det foreliggende Lovforslag er Udtryk for netop de Ønsker, man havde fra Socialdemokratiets Side, og som var fremsat i Valutaraadet, og vi har ved Valutaraadets saakaldte enstemmige Udtalelse hørt, at man fra Venstres Side har betragtet dette som en stor Sejr, man har sagt, at den Vej, man nu vilde gaa, var den Vej, Venstre myndigt og vedholdende havde peget paa. Jeg skal ikke blande mig i, hvilket af disse to Partier der vil komme til at bære Sejren hjem, det er ikke det afgørende, det afgørende er, at vi naar et tilfredsstillende Resultat. Men jeg vilde gerne sige overfor den højtærede Statsminister, som udtalte, at dette Lovforslag var i Overensstemmelse med Valutaraadets Udtalelse, at Valutaraadet udtalte Enighed om ikke at gaa til Nedsikring. Jeg tror, at dette Lovforslag, der skaffer en Ordning, som efter min Mening vil være lidet holdbar, vil være et Forslag, som de, der holder paa Nedsikring, i høj Grad kan være tilfredse med. Og jeg vil gerne sige til den højtærede Statsminister, at Udtalelsen fra Valutaraadet indeholder intet om Valutalaan, intet om Finansraad og intet om direkte Skat.

Man vil, naar man skal ordne Valutaspørgsmaalet, have to Veje at gaa, den ene at bringe Orden i Handelsbalancen, at skaffe den tilstrækkelige Kapitaldannelse, der muliggør at tage den Deflation, vi selvfølgelig skal igennem. Selv om der kan høres Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at gaa til Seddelindskrænkning, tror jeg dog, det i det hele og store kan siges, at man fra alle Sider erkender, at Seddelindskrænkning er nødvendig for at naa det Resultat, vi skal naa. Men der er stor Forskel paa, om denne Seddelindskrænkning foregaaer i et Samfund, der har rigelig Kapital, eller i et Samfund, der har stærk Kapitalmangel. Den Vej, vi maa ind paa, er den for Erhvervslivet taalelige Vej og efter min Mening ogsaa sikre Vej. Den anden Vej er den banktekniske Vej, efter min Mening en i høj